

om Monopol for Købstadkommuner med Slagtehus, der er ikke Tale om nogen som helst Stængen ude. Enhver fra hele Landet kan komme med Kreaturer med vedhængende Organer til Kontrol paa det offentlige Slagtehus med Slagtetvang og faa Kreaturet stemplet og forhandlet. Der er en Mængde Landslagtere, der kommer til Aarhus hver Lørdag Morgen med deres Kreaturer og faar dem stemplet. Men hvad man vil sikre sig imod, er, at nogen kommer ude fra Landet med en Dyrslægeattest og siger: Værs'god, nu har I at give dette Kød frit Indpas; det maa I ikke se paa, det skal have Lov at sælges her, uden at der kan gøres nogen Indvending derimod; thi derved kan der, hvad jeg fremdrog et Eksempel paa i Gaar fra Dyrslægetidende, komme sundhedsfarlige Næringsmidler ind, saaledes at Befolkningen faar Gift for Pengene i Stedet for Næringsmidler. Det er det, Talen er om, og her er ingen Plads for Spekulationer, hverken over Konkurrencens Udelukkelse eller over stigende Kødpriser. Den Slags Frihed er jeg ikke en Tilhænger af, og det er ingen, der har lidt mere Indsigt i Kødkontrol. Det glæder mig ogsaa, at den højtærede Landbrugsminister ser paa dette Spørgsmaal, som han gør.

Det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen), der er det radikale Venstres Ordfører, var inde paa en lignende Tankegang og talte blandt andet ogsaa om, at det vilde være heldigt at tvinge Byerne til at lukke op for derved at faa nogen Konkurrence; det vilde tilføre saadanne Pladser billigere Kød, og det kunde nok tiltrænges, der var sikkert mange, der vilde sætte Pris paa det. Med Hensyn til Prisen spiller Udgiften til Kontrollen en saa ringe Rolle, at Kød, der er mindre godt kontrolleret, ikke ved selve denne Omstændighed kan blive billigere. Men der vilde komme en hel Del daarligere Kød, som maaske nok kunde sælges billigere og saa billigt, at det kunde mærkes. Men det vilde ikke være nogen Fordel. Det er rigtigt nok, at der ganske sikkert vilde findes Købere til billigt, daarligt Kød; der blev frembudt paa Markedet. Det har aldrig været vanskeligt f. Eks. for Aadselslagtere at faa deres giftige Produkter afsat. Der verserer i disse Dage ved en midtsjællandsk Jurisdiktion en uhyggelig Sag, hvor en Slagter er anklaget for at have købt et selvdødt Kreatur for 15 Kr., som han derefter har solgt til Smaafolk, hvorved han har udbragt det til omtrent halvtredie Hundrede Kroner. Dette viser, at der altid

kan findes et Marked for endogsaa selvdøde Dyr, og det er det, der skal forhindres. Det er en Beskyttelseslov, der er Tale om her, det maa man have i Erindring.

Det kan sikkert ikke være Mening, at den gensidige Kontrol, den gensidige Opsigt, man paa Landet har med hverandre, skulde være tilstrækkelig betryggende og kunne træde i Stedet for en videnskabelig Kontrol. Det ligger saa langt udenfor det rimeliges og fornuftiges Grænser, at jeg overhovedet slet ikke skal komme ind paa det.

Jeg maa sige saavel til Venstres ærede Ordfører som til det radikale Partis ærede Ordfører, at deres Udtalelser synes i nogen Grad at vidne om, at de savner Forstaaelse for hele Kødkontrolproblemet. Det maa ses ud fra dette Standpunkt, at her gælder det andet end økonomiske Interesser, det drejer sig om en Samfundssag af vidtrækkende Betydning, ikke mindst for Smaafolk. Der maa skabes en saa god Garanti som muligt mod daarlige og sundhedsfarlige Levnedsmidler, og dér vover jeg at gentage, at den mest betryggende Kontrol er offentlige Slagtehus med Slagtetvang og en øvet, specielt uddannet Kontrol. Gennemføres det, som Ordførerne for de to nævnte Partier har været Talsmænd for, vil man, om end ikke ødelægge — skønt jeg dog er nær ved at tro det — saa dog nivellere og udviske den virkelig gode Kontrol, der er skabt i en Række Købstæder med stor Bekostning, idet man har opført Slagtehus og indført Slagtetvang og dermed følgende Kontrol. Dette Arbejde og disse Udgifter vil være spildte; og at bevirke det synes mig at være at paatage sig et Ansvar, man ikke kan bære. Naar galt skulde være, saa vilde jeg sige: Lad os saa hellere beholde den nuværende Ordning, om hvilken Venstres Ordfører sagde, at den var god nok og tilstrækkelig, frem for at faa lovfæstet et Tilbageskridt som det, der er talt om fra enkelte Sider.

Hvis man vil trænge ind til Sagens Kærne og se paa Realiteten, bliver Spørgsmaalet ganske simpelt: Er der af et offentligt Slagtehus med Slagtetvang og dertil knyttet Kontrol nogen Sinde kasseret Kød, der kunde og burde anvendes til Menneskeføde? Og kan man ikke bevise, at noget saadant er sket, kan man ikke underbygge det med veterinære Autoriteters Udsagn, er der ikke Grund til nogen lang Diskussion om dette Emne. Men kan man føre et saadant Bevis, kan vi naturligvis tales ved. Det er herom, Spørgsmaalet alene drejer sig. Jeg kan derimod bevise, at der af privat Kontrol er stemplet med første Klasses Stempel Kød,